

# Jiří Paroubek: Naplňujeme či nenaplňujeme ideály a představy sametové revoluce?

- CZ24 News | 17. listopadu 2023

**ČESKO: Dnes si připomínáme již 34. výročí sametové revoluce. Upřímně řečeno, oslav tohoto výročí se zmocnila určitá skupina lidí, která většinu společnosti přesvědčuje o tom, že je všechno v naší zemi v nejlepším pořádku a že se máme jako na zámku.**

Ano, určitá část české společnosti se opravdu jako na zámku má. Poté, co byla zrušena v roce 2008 progresivní daň fyzických i právnických osob, prostě došlo k tomu, k čemu dojít muselo. K větší příjmové a sociální diferenciaci české společnosti. Velmi vlídná statistická čísla (velmi vlídná pro vládu) říkají, že jeden milion lidí u nás žije v chudobě. A další dva miliony lidí se chudobě prý blíží. Kdybychom pro posouzení životní úrovně a podílů lidí, kteří jsou v chudobě, vzali v naší společnosti za základ německé statistiky a německé údaje o průměrných příjmech, mezi chudými by byly odhadem nejméně tři možná čtyři miliony lidí.

Zejména poslední dva roky se prostě nevydařily. A za to nese do značné míry odpovědnost právě vládnoucí garnitura. Do značné míry proto, neboť velká část inflace byla a je k nám vnesena a vnášena zvenčí. Nejpozději s počátkem války na Ukrajině došlo k růstu cen energetických surovin, zemědělských produktů, ale také průmyslových kovů. A „díky“ tomu rostly ceny energií, včetně elektrické energie, ceny průmyslových výrobků, ceny potravin.

Lze na seriózních propočtech doložit, že životní úroveň českých občanů klesne v souhrnu dvou let 2022 a 2023, oproti roku 2021 v průměru o 20 – 25%. A se snižováním životní úrovně nejsme vůbec u konce. Energetické společnosti cestou ERÚ nám oznámily, že v příštím roce se zvýší ceny elektrické energie o desítky procent. Střízlivě můžeme počítat s nárůstem cen elektřiny oproti letošku o 20 – 25%. Někomu více, někomu méně, ale k růstu cen bude docházet. Ceny plynu prý tak rychle neporostou. Ceny tepla porostou různě – teplárna od teplárny. Zkrátka, ke dvěma pleteným svetrům, které „vystačily“ v minulé zimě, si budeme muset připlést ještě třetí svetr a ještě silné vlněné ponožky.

Současná vláda v zásadě devaluje to, co se povedlo vytvořit některým předchozím vládám, kdy jsme skutečně doháněli někdy i rychlými tempy západní Evropy. Dnes jsme v seriózním západním tisku jako stát charakterizováni, coby „nemocný muž Evropy“.

## **Stav svobody slova a pohybu...**

Jedním z důvodů, proč jsme cinkali klíči v listopadu 1989 ve velké většině na náměstích, bylo, že jsme chtěli rychle dosáhnout životní úrovně zemí západní Evropy. Vedle toho jsme chtěli také docílit svobody pohybu, tedy možnosti neomezeného cestování a výjezdů do zahraničí, aniž bychom k tomu potřebovali souhlas různých institucí totalitního režimu a státu. Počínaje vyjádřením stranické organizace, vedení podniku, až po souhlas ministerstva vnitra s udělením víz a s vycestováním. Svoboda cestování vcelku funguje. Tedy pro ty, kdo na to mají peníze. Stejně tak mladí lidé se mohou přesunovat za prací či ke studiu do jiných zemí, ale často k tomu také potřebují velké peníze. Studium na zahraniční univerzitě něco stojí, i když je někdy zadarmo v rámci školou poskytnutého grantu či stipendia. Ne všichni si to mohou dovolit. Takže řekněme, pokud jde o svobodu pohybu, je to tak, že čím větší finanční základnu máte, tím může být svoboda širší. Takže se to vlastně týká tak jedné čtvrtiny české společnosti.

Pokud jde o svobodu slova, poslední dva roky nás poučily, že si nemůžeme tak úplně říkat, co

chceme. Např. o ukrajinské válce se lidem vyplatí opakovat jen názory, které se objevují v mediálním a politickém mainstreamu. Jakékoliv úvahy nahlas o potřebě mírového uspořádání na Ukrajině jsou potlačovány a nositelé takovýcho názoru jsou uráženi, označováni za chcimíry, dezinformátory, dezoláty, Putinovy agenty, ruské šváby apod.. Kdo by ale chtěl být třeba ruským švábem nebo něčím podobně roztomilým? A tak lidé raději drží ústa.

Ministerstvo vnitra na začátku války na Ukrajině svévolně, protizákonně zastavilo přes nastrčenou organizaci provoz řady webů. Prý byly proruské a nepřátelské. Ministerstvo vnitra zřídilo jakousi „komisi pravdy“, která úředně rozhoduje o tom, co jsou dezinformace. To je jasný základ pro rozvoj cenzury.

„Hlavy pomazané“ (politici, státní úředníci či ze státu placené neziskovky) rozhodují o tom, co je a není pravda. Oni mají patent na pravdu a kdo má jiný názor, tak je prostě dezolát.

Podobným směrem se vydala, bohužel, i Evropská komise. To jsme v roce 1989 chtěli? Já tedy určitě ne. Pokud máte jiné než vládě konformní názory, nezhou vás média veřejné služby, tedy Česká televize a Český rozhlas, do svých diskuzních pořadů. Z médií veřejné služby se stala na vládě zcela závislá média. Myslím, že i na své osobní zkušenosti mohu říci, že mě, jako bývalého premiéra, bývalého ministra pro místní rozvoj, bývalého náměstka pro finance pražské radnice a bývalého úspěšného předsedu druhdy nejsilnější politické strany v zemi, nepozvala ČT za mnoho dlouhých let ani jednou. Je to náhoda? Určitě ne. Zato jsou zváni stále stejní lidé, jejichž názory jsou v těchto médiích a u loutkovodičů, pracovníků těchto médií, považovány za jediné správné. A tak se objevují v ČT jen lidé, kteří se vyjadřují jednostranně k politice, k ekonomice, k zahraničně-politickým otázkám atd. Protože mám jiné názory, tak mě cenzurují....

Nevšiml jsem si, že by do médií veřejné služby byli zváni lidé jako pan Rajchl, či paní Bobošíková, Petr Hájek, sociolog Hampl nebo historik a spisovatel Vondruška. Znovu tedy vznikla provládní média, tak jako za bývalého režimu. O chybách vlády buď mlčí, nebo informují okrajově, jednorázově, aby se nad problémem co nejrychleji zavřela voda.

Naopak problémů těch s „jinými názory“, těm se věnují důkladně. O Babišových problémech s dotacemi slyšíme znovu a denně. Státní zastupitelství a soudy si na jeho kauzu „Čapí hnízdo“ znovu posvítí. Celá věc se potáhne až k příštím parlamentním volbám. Účelovost z tohoto postupu přímo číší. Co se ale dozvídáme třeba o Danuši Nerudové a její kauze na Mendelově univerzitě v Brně, jejíž rektorkou byla? Na této vysoké škole se kasírovali zejména zahraniční studenti, kterým se tak nejspíš otevřela zaručená cesta – po složení jisté částky – k úspěšnému absolvování této univerzity.

Premiér Fiala na Masarykově univerzitě dostával dotace v řádech milionů, aby mohl řešit triviální problémy typu „studia postavení žen v Barmě“. Kdo to dnes ví? Která z médií to připomínají?

Znovu se kriminalizují názory. Učitelka na základní škole vyjádřila svůj názor na konflikt na Ukrajině a státní zástupce jí obžaloval. Soud ji sice osvobodil, ale státní zástupce se odvolal a bude tuto nebohou ženu týrat u soudu dál.

Docent Ševčík, děkan jedné z fakult VŠE, je pronásledován pro své názory rektorem VŠE. Rektor VŠE Dvořák, který sám má tunu másla na hlavě, coby někdejší šéf dozorčí rady společnosti Key Investments, dlouhodobě usiluje o jeho odstavení. Žádná z médií nepřipomenou, že se ve společnosti Key Investments zašantročily stamiliony korun.

Profesor Drulák byl za projevené názory vyhozen ze zaměstnání.

Před 34 lety jsme toužili po pluralitě názorů, po svobodné diskuzi. Ta v zásadě není možná ani v médiích, ani např. na vysokých školách.

## **Šmírování občanů...**

Banky nás všechny sledují. Všechny peněžní transakce hotovosti se zaznamenávají. Britskému politikovi Farageovi, který proslul „nesprávnými názory“ zrušila banka dokonce konto.

Všude po Praze, ale také po jiných velkých českých městech přibývá kamer, telefonická a mailová komunikace se zaznamenává a ukládá...

Až budou úřady umět využívat umělou inteligenci (AI), budeme se teprve divit, co všechno se může kontrolovat a co všechno se z toho může vyvozovat. Chtěli jsme takový nárůst šmírování ze strany úřadů, ale také třeba že strany soukromých korporací, jakými jsou např. banky?

## **Stav svobody podnikání...**

V listopadu 1989 jsem i já osobně cinkal klíči mj. pro svobodu podnikání. V české společnosti se vytvořil systém, kdy velké korporace oligopolního, monopolního charakteru diktují nejen ceny konečným spotřebitelům, ale také vytvářejí tržní podmínky, neboť dokážou agresivním lobbingem ovlivnit ve svůj prospěch legislativu. Dosáhnout úspěchu v podnikání v prostředí nadnárodních korporací, oligopolů a všudypřítomné státní byrokracie s jejími selektivními dotacemi, jež jdou na ta „správná místa“, je tak skoro nemožné.

Velkou rychlostí roste počet vyhlášek a zákonů, které něco zakazují a přikazují, od GDPR, přes každoroční revize komínů, kotlů, elektroinstalací, hasičských přístrojů, přeexponovaných hygienických norem, bezpečnosti práce a kdo ví, čeho jiného.

O povinných datových schránkách, různých hlášeních ani nemluvě. Živnostník, malá firma nemá velkou šanci, aby to vše zvládla administrativně i finančně, protože na všechno si potřebuje „koupit“ experty, kteří tyto normy znají a poradí, jak je naplnit anebo obejít.

Velké korporace na to mají celá oddělení, ale ty stejně nikdo nekontroluje, protože úředníci si raději došlápnu na živnostníčka. Kromě toho dotace z EU a od státu dostanou spíš ti největší, respektive ty nejbohatší firmy, které pak likvidují jakoukoliv konkurenci. To je tedy ideál svobodného podnikání? Myslím, že ne.

## **Rovnost před zákony...**

Za bývalého režimu platily zákony jen pro nevyvolené. Dnes se tomuto stavu opět blížíme. Úřady si došlápnu na ty, kteří se jim nějak znelíbí. Následují kontroly, sledování a někdy i trestní stíhání. Zatímco vyvolení zůstávají stranou. Kdo se odvažuje kontrolovat a sledovat gigantické korporace?

Jeden z příkladů za všechny. V jedné dosti sledované kriminální kauze bylo obžalováno a souzeno několik českých firem. ale nadnárodní firma, která má mateřskou firmu v USA v této kauze za stejné skutky nebyla ani obžalována, natož souzena nebo dokonce odsouzena. Když se na to ptali oprávněně advokáti i obžalovaní, státní zástupci a soudci mlčeli. Mlčela také média, jak jinak. I když to média v soudní síni slyšela a měla jasné důkazy, celou věc přešla.

Dalším příkladem je vlašný zájem o nabízení drogy primátorce Brna jejím náměstkem. Představuji si jen, co by se stalo, kdyby mě někdo z mých spolupracovníků v době, kdy jsem byl náměstkem pražského primátora, nabízel drogu a někdo to zachytil na fotografii. Média by mě ukřižovala. Tak tedy někdo může a někdo nemůže.

## **Vazalství...**

Za starého režimu mně osobně, a nebyl jsem sám, pilo krev to, že jsme byli v jasném područí velmoci, což byl Sovětský svaz. Ale určitě jsme se nechtěli stát satelitem jiné velmoci. Chtěli jsme hájit na vlastní vrub své vlastní zájmy, zájmy naší země a našich občanů. Současná exekutiva ale hájí spíše zájmy cizí, byť spřátelené mocnosti, které jsou určovány zájmy zbrojařských firem anebo jak ukázala pandemie covidu, také farmaceutických firem. EU v posledních letech plodí čím dál větší nesmysly. A to bez přihlídnutí k příjmové a sociální realitě zemí střední a východní Evropy. Za pár let tu máme zákaz aut se spalovacím motorem. Zákaz silnějších vysavačů. Zakazují se plastová brčka. EU produkuje listinu zvířat, která bude možné chovat v domácnosti. Z toho vyplývá, že některá zvířata chovat doma prostě nebude možné. Včetně některých papoušků a křečků džungarských. EU chce pravděpodobně zakázat chov krav na maso a mléko. Uvažuje o tom, že bude možné stavět domy tak izolované a prošíkované úžasnými technologiemi, že na jejich pořízení dosáhnou jen opravdu velice bohatí lidé. Byl tohle náš cíl a sen v listopadu 1989? Myslím, že ne.

### **Životní úroveň...**

Chtěli jsme mít vysoký životní standard tak, jako v západní Evropě, dobře bydlet, svobodně cestovat, mít jistotu v kvalitním a efektivním zdravotnictví. Chtěli jsme kvalitní školy pro naše děti. Jaká je situace dnes? Stát si pořídil dluhy za více než 3 biliony korun. Domácnosti jsou zadluženy částkou 2,2 bilionu korun. Z toho plyne, že významná část růstu životní úrovně je takřikajíc na dluh.

Jak jsem výše napsal, miliony lidí se propadají do chudoby. Statisíce lidí dusí exekuce, ze které pohádkově bohatne pár set lidí – exekutorů. Vlastní bydlení, ale také levné komunální nájemní bydlení se stává zcela nedostupným snem. Dokonce běžné léky jako penicilin, jsou nedostupné. Asi 40% dětí z 9. tříd trpí depresemi. Nejspíš z toho důvodu, jak je škola „naplňuje“, v jakém sociálním prostředí se pohybují doma. Takže před sebou žádnou růžovou budoucnost nevidí. Je to strašlivé vysvědčení.

### **A co imigranti?**

Před pár lety nám vnucovali zavedené země EU přes Evropskou komisi kvóty na imigranty. Zkrátka, abychom si pořídili také imigranty z rozvojového světa. Naštěstí náš sociální systém není tak štědrý jako německý a švédský. Ale podívejme se, jaké problémy zapojování imigrantů do společnosti plodí v Paříži, v Londýně, v Rotterdamu, Stockholmu a jinde. Chceme, aby naše města jako jsou Praha, Brno, Ostrava a další měla své „no-go“ zóny, ghetta plná špíny, nárůst těžké kriminality, demonstrace podporující vznik chalífátu. Prostě na dnešní dobu se plně hodí slova, která použil při svém prvním prezidentském projevu Václav Havel: „Naše země (opravdu) nevzkvétá“.

V průběhu posledních 34 let se některým vládám dařilo zajistit růst ekonomiky a růst životní úrovně lidí. Teď mají ovšem všichni poctivě pracující lidé smůlu. V letech 2008 – 2009 zchudli a tento stav vydržel pár let. Naopak v letech předcházejících, počínaje rokem 1999 rostl životní standard lidí až do roku 2007. A totéž se dá říci o období let 2014 – 2019. Dnes nás už i renomovaná zahraniční média (Die Welt) označují za „nemocného muže Evropy“.

Shrnu svůj názor do jedné věty. Takto jsem si vývoj po 17. listopadu 1989 opravdu nepředstavoval.

AUTOR: Jiří Paroubek

[ZDROJ](#)